

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Τα ερωτήματα που ακολουθούν δεν είναι ρητορικά. Με όλο το σεβασμό σε όλους εκείνους που πίστεψαν και πιστεύουν ότι «η ελπίδα έρχεται», απευθύνονται, τόσο σε όσους αισθάνονται την ανάγκη να απαντήσουν, όσο και σε όσους προβληματίζονται με την κυβερνητική αναντιστοιχία προεκλογικών υποσχέσεων και μετεκλογικής πρακτικής.

Γιατί, λοιπόν, μια Αριστερή κυβέρνηση

- δεν προχωρά σε εθνικοποίηση των τραπεζών; Έτσι κι αλλιώς, ο λαός δεν πληρώνει με το αίμα και τον ιδρώτα του τη μη χρεοκοπία τους;
- δεν εθνικοποιεί την ΔΕΗ, τον ΟΤΕ και τα Ελληνικά Πετρέλαια ώστε τα κέρδη τους να γεμίζουν το δημόσιο κορβανά και όχι τις βαθιές τσέπες μερικών κεφαλαιοκρατών;
- δεν επιβάλλει έκτακτη εισφορά στους μεγαλοκεφαλαιούχους-δεν είναι πάνω από 600 με περιουσία κοντά στα 80 δις ευρώ-ώστε και χρήματα να εξασφαλίσει άμεσα και να αποφύγει δυσάρεστες εκπλήξεις για τα «γνωστά υποζύγια»;
- δεν εθνικοποιεί τα διόδια ώστε να μπαίνουν χρήματα στα δημόσια ταμεία και συγχρόνως να υπάρξει η δυνατότητα μείωσής των;
- δεν εθνικοποιεί τα λιμάνια και τα αεροδρόμια που ιδιωτικοποιήθηκαν και σκέφτεται να προχωρήσει σε περεταίρω ιδιωτικοποιήσεις; Άλλωστε ο ίδιος ο Σόιμπλε μιλώντας σε μικρούς μαθητές που τον επισκέφθηκαν τους είπε, σχετικά με τις «επενδύσεις» Κινέζων επιχειρηματιών στην Ελλάδα, ότι όφελος από τέτοιου είδους «επενδύσεις» θα έχουν μόνο οι επιχειρηματίες και όχι η Ελλάδα!
- δεν επαναφέρει τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, ώστε να βάζει φρένο στον εργασιακό

μεσαίωνα και να ανοίξει το δρόμο για αυξήσεις στους μισθούς;

– δεν σταμάτησε και όπως όλα δείχνουν δεν θα σταματήσει, να πληρώνει τις δόσεις στη θεσμοτρόικα ώστε να μπορέσουν τα νοσοκομεία να ξαναδούν γιατρούς, τα σχολεία να ξαναδούν εκπαιδευτικούς, οι «μισθοί» να ξαναγίνουν μισθοί και οι «συντάξεις» να γίνουν και πάλι συντάξεις;

– δεν καταργεί όλους τους μεσάζοντες ανάμεσα στους παραγωγούς και τους καταναλωτές που ανεβάζουν τις τιμές στα ύψη ώστε και ο παραγωγός να πληρώνεται καλύτερα και ο καταναλωτής να αγοράζει φθηνότερα;

– δεν κατάργησε ακόμα όλους εκείνους τους περιορισμούς που επιβάλλει η Ε.Ε στους διάφορους τομείς παραγωγής και όλους τους όρους που μας υποχρεώνουν ως χώρα να εισάγουμε πράγματα που μπορούμε να παράγουμε;

– δεν σέβεται περισσότερο το δικαίωμα στη ζωή του άνεργου και του συνταξιούχου από το δικαίωμα στο κέρδος και την τοκογλυφία της θεσμοτρόικας;

– διαπραγματεύεται με τα κοράκια και τις ύαινες που διψούν για κέρδος και δεν τους κλείνει κατάμουτρα την πόρτα;

Θα μπορούσε κάποιος, καλοπροαίρετα, να ισχυριστεί ότι οι απαντήσεις στα παραπάνω ερωτήματα δεν είναι εύκολες και απλές και πως τα ζητήματα που βάζουν είναι πιο πολύπλοκα.

Θα ήθελα κι εγώ με τη σειρά μου, επίσης καλοπροαίρετα, να υπενθυμίσω ότι τα 6 εκατομμύρια πολιτών που ζουν (ζούμε) στα όρια της φτώχειας δεν είναι εύκολο και απλό αλλά οι αποφάσεις και οι πολιτικές επιλογές που τους οδήγησαν στη φτώχεια έγιναν πολύ γρήγορα και με μεγάλη «υπευθυνότητα».

Τα ζητήματα, όπως όλοι καταλαβαίνουμε, είναι πολιτικά και όχι τεχνοκρατικά.

Είναι θέμα ταξικών επιλογών, δηλαδή επιλογών που σχετίζονται με το ποια συμφέροντα θες να εξυπηρετήσεις: τα συμφέροντα της συντριπτικής πλειοψηφίας που ιδρώνουν και παράγουν τα πάντα ή τα συμφέροντα μιας ισχνής μειοψηφίας που καρπώνεται την υπερμερίδα του λέοντος και ποτέ δεν χορταίνει;